

200703347/1.

Datum uitspraak: 6 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/48315 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 19 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 6 september 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 19 april 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen is aangevoerd in het hoger-beroepschrift en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

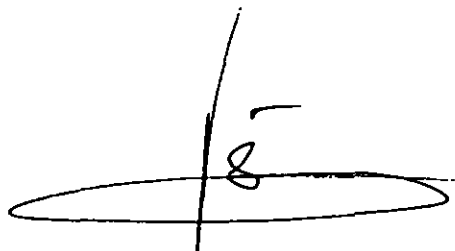
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

418.

Verzonden: **6 JUNI 2007**

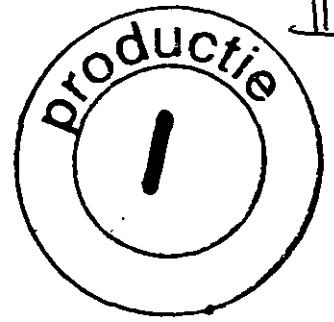
Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in dark ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/48315

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. A.J.C.M. Janssen, advocaat te Helmond,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij besluit van 24 april 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), onder de beperking "het ondergaan van medische behandeling" afgewezen vanwege het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Tegen dat besluit heeft eiser bij bezwaarschrift van 17 mei 2006 bezwaar ingesteld. Bij verzoekschrift van 5 mei 2006 heeft eiser de voorzieningenrechter (hierna: de rechter) van deze rechtbank tevens verzocht bij wege van voorlopige voorziening te bepalen dat zijn uitzetting achterwege zou worden gelaten totdat op het bezwaar zou zijn beslist. Dit verzoek is geregistreerd onder procedurenummer AWB 06/22286.

Bij besluit van 6 september 2006 is voormeld bezwaarschrift ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft eiser bij fax van 3 oktober 2006 beroep ingesteld. Bij schrijven van 2 november 2006 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Bij schrijven van 7 november 2006 heeft de rechtbank eiser, onder verwijzing naar artikel 8:81, vijfde lid, van de Awb meegedeeld dat het door hem ingediende verzoek om een voorlopige voorziening hangende bezwaar wordt gelijkgesteld met een verzoek ingediend hangende beroep.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

Het beroep is behandeld ter zitting van 26 januari 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. A.M.J.C. Janssen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. Y. Kalden. Als tolk was ter zitting aanwezig dhr. M. Gip.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op _____ en van Chinese nationaliteit, heeft op 25 oktober 2005 de in rubriek I bedoelde aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingediend. Bij zijn aanvraag heeft eiser verzocht om vrijstelling van het mvv-vereiste omdat hij in verband met gezondheidsproblemen niet in staat is om te reizen. Daarnaast heeft hij een beroep gedaan op de zogenoemde hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). In dat verband heeft eiser een schrijven overgelegd van 2 juni 2005 van drs. A. van de Sluys. Uit die verklaring blijkt (onder meer) dat eiser onder behandeling is vanwege een cirrhose op basis van een chronische hepatitis B. Hoewel volgens het schrijven inmiddels een duidelijke verbetering is bereikt, kan niet worden uitgesloten dat de situatie op langere of kortere termijn weer verslechterd, in welk geval eiser in aanmerking komt voor een levertransplantatie. Verder wordt in de brief vermeld dat het staken van de behandeling zou kunnen leiden tot een levensbedreigende situatie.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet valt onder de categorie vreemdelingen die op grond van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000, vanwege medische situatie, wordt vrijgesteld van het mvv-vereiste. Ook heeft verweerder geen grond gevonden om eiser met toepassing van de hardheidsclausule van die verplichting vrij te stellen. Verweerder heeft zijn besluitvorming gebaseerd op het advies dat het Bureau Medische Advisering (BMA) van 6 april 2006.

Blijkens dit BMA-advies heeft eiser een chronische hepatitis B-leverinfectie, die geresulteerd is in een levercirrhose. De behandeling van eiser is blijvend van aard. Hij gebruikt een virusremmer Adefovir. Er kan medicijnresistentie optreden. Tevens bestaat een kans op levercarcinoom en een noodzakelijke levertransplantatie wordt door de behandelend arts op termijn niet uitgesloten.

Voor wat betreft de behandelmogelijkheden in het land van herkomst vermeldt de BMA-adviseur, uitgaande van de beschikbare informatie met betrekking tot de therapiemogelijkheden in het land van herkomst, dat op verschillende plaatsen in China de gewenste behandeling kan plaatsvinden, ook van eventuele levensbedreigende complicaties. Opgemerkt wordt verder dat levertransplantaties wel worden verricht, maar niet gemakkelijk toegankelijk zijn en dat zowel chirurgische als oncologische behandeling beschikbaar is. Volgens de BMA-arts komt hepatitis B in China veel voor en is er dus expertise aanwezig. Ook de door eiser gebruikte medicatie (Adefovir en Spironolacton) is volgens het advies voldoende verkrijgbaar.

Bij het staken van de huidige medicatie zal eiser naar verwachting van de BMA-arts meer vocht vasthouden en zal de levercirrhose snel kunnen toenemen, zij het dat dit niet op korte termijn zal geschieden. In een later stadium kunnen als complicatie

slokdarmspataders ontstaan, die aanleiding kunnen geven tot een levensbedreigende bloeding. Ook deze situatie wordt niet op korte termijn, maar mogelijk wel op middellange termijn verwacht, aldus de medisch adviseur.

Verder wordt eiser in staat geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen en heeft de BMA-adviseur geen aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of na de reis noodzakelijk is.

Op grond van dit BMA-advies heeft verweerder geconcludeerd dat behandeling in China op meerdere plaatsen mogelijk is en dat ook de door eiser benodigde medicatie in voldoende mate verkrijgbaar is. Verder is volgens verweerder geen sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn en wordt eiser in staat geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen. Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt gesteld dat hij niet valt onder de vrijstellingscategorie van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000. In het kader van de hardheidsclausule heeft verweerder in aanmerking genomen dat (zoals blijkt uit het BMA-advies) staking van de behandeling in het geval van eiser niet aan de orde is, nu de medische behandeling in China kan worden voortgezet. De omstandigheid dat eiser verder aan alle voorwaarden voor vergunningverlening voldoet heeft verweerder geen grond gegeven om af te wijken van het mvv-vereiste.

Het bezwaar van eiser heeft verweerder ongegrond verklaard omdat hetgeen eiser heeft aangevoerd geen concrete aanknopingspunten geeft voor twijfel aan de juistheid van de informatie uit het BMA-advies. Staking van de medische behandeling van eiser is volgens verweerder dan ook niet aan de orde. Verslechtering van eisers situatie dient volgens verweerder te worden aangemerkt als een onzekere toekomstige gebeurtenis, die in BMA-advies ook is meegewogen. Voorts heeft verweerder in aanmerking genomen dat uitblijven van behandeling volgens BMA niet leidt tot een medische noodsituatie op korte termijn, terwijl overigens de medische situatie van eiser (ten tijde van het bestreden besluit) redelijk stabiel werd geacht.

Kern van het geschil vormt de vraag of verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan wel ten onrechte de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 niet van toepassing heeft geacht op eiser.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheids-toestand niet verantwoord is om te reizen.

Blijkens het bepaalde in onderdeel B1/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) dient voor de vrijstelling, zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 te worden beoordeeld of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat wordt geacht daar de behandeling af te wachten van de door hem in te dienen mvv-aanvraag.

In artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 is bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, wordt afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Ingevolge het vierde lid van voormeld artikel 3.71 van het Vb 2000 kan verweerder het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, de zogenoemde hardheidsclausule.

Deze hardheidsclausule wordt blijkens het bepaalde in onderdeel B8/3.3 van de Vc 2000 onder meer van toepassing geacht indien, bij het uitblijven van medische behandeling in het land van herkomst, een medische noodsituatie zou ontstaan.

Eiser heeft betoogd dat voor de vrijstelling van artikel 17, eerste lid onder c, van de Vw 2000 niet alleen beoordeeld dient te worden of hij medisch in staat is te reizen naar zijn land van herkomst, maar ook of hij in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen aanvraag. Volgens eiser bestaat het gevaar dat er op enig moment medicijnresistentie optreedt. Daarnaast bestaat een verhoogde kans op een levercarcinoom met als gevolg dat een levertransplantatie noodzakelijk wordt. Daarbij heeft eiser gewezen op hetgeen in het BMA-advies verder is vermeld over de te verwachten verslechtering van zijn medische situatie en andere gezondheidsrisico's bij het staken van de medische behandeling dan wel de medicatie. Volgens eiser zou terugkeer naar China tot een ernstige, levensbedreigende verslechtering van zijn klachten kunnen leiden, nu zijn medische behandeling dan doorbroken wordt en niet duidelijk is of een noodzakelijke medische behandeling toegankelijk voor hem is. Op grond van het BMA-advies volgt bovendien niet onomstotelijk dat een medische noodsituatie op korte termijn is uit te sluiten. Zoals in het BMA-advies ook is vermeld, zijn de levertransplantaties in China niet gemakkelijk toegankelijk. Volgens eiser is dan ook onduidelijk of de gewenste medische behandeling in China voor hem toegankelijk is.

De rechtbank overweegt dat in het BMA-advies wordt vermeld dat eiser kan reizen, dat behandeling van zijn klachten in China beschikbaar is en dat uitblijven van deze behandeling naar verwachting niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, maar mogelijk op middellange termijn wel een medische noodsituatie met zich kan brengen. Hoewel aan het BMA niet uitdrukkelijk is gevraagd of eiser in staat kan worden geacht de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, ligt die vraag en het antwoord daarop besloten in de combinatie van de vragen en antwoorden in het BMA-advies omtrent enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling (de rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 juli 2006, zaaknummer 200602633, LJN: AY6473). Voorts wordt in aanmerking genomen dat de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting om Nederland te verlaten in beginsel van tijdelijke aard is. Van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan op voorhand vaststaat dat het mvv-vereiste eiser noopt tot een verblijf in China dat van een zo lange duur zal zijn dat hij dientengevolge aldaar in een medische noodsituatie zal komen te verkeren, is niet gebleken. Onder die

omstandigheden heeft verweerder de omstandigheid dat volgens het BMA-advies bij het achterwege blijven van behandeling de vreemdeling op de middellange en de lange termijn in een medische noodsituatie zal geraken, geen aanleiding hoeven zien voor het oordeel dat eiser niet in staat kan worden geacht de behandeling van een in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten.

Het betoog van eiser dat verweerder de feitelijke toegankelijkheid van de medische behandeling ten onrechte niet bij zijn beoordeling heeft betrokken faalt. De feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst dient immers volgens het ter zake gevoerde beleid (neergelegd in onderdeel B1/1.2.1 van de Vc 2000) buiten de beoordeling te blijven. Eisers stelling dat toegang tot medische voorzieningen in China geenszins gegarandeerd, dan wel voor hem onbetaalbaar is gelet op de omstandigheden dat hij in China nergens is geregistreerd en geen identiteitsdocumenten bezit, kan dan ook evenmin leiden tot vrijstelling van het mvv-vereiste.

Ten aanzien van eisers betoog dat onvoldoende is gebleken dat verweerder heeft beoordeeld of de gevolgen van het besluit om de hardheidsclausule niet toe te passen niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de handhaving van het mvv-vereiste te dienen doelen is de rechtbank van oordeel dat van een ontoereikende belangenafweging in het onderhavige geval niet gebleken is. Hetgeen eiser op dit punt heeft aangevoerd is te algemeen geformuleerd om tot een ander oordeel te leiden.

Dit leidt tot de conclusie dat verweerder zich naar dezerzijds oordeel terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser, gelet op het ontbreken van een geldige mvv voor het door hem beoogde verblijfsdoel, niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de gevraagde beperking.

Het beroep zal dan ook ongegrond verklaard worden.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

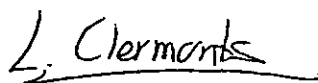
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. E.M.J. Clermonts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 19 april 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: 19 APR. 2007

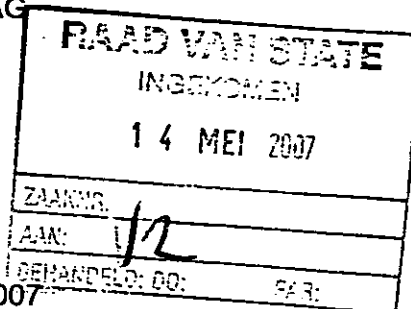
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier [✓] weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Mr. G.C.G. Raymakers
Mr. L.C.J. Sars
Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen
Mw. Mr. N.M.J. Schepens
Mr. R.P.V.W. Willems

BRAAKMAN ADVOCATEN

Mierloseweg 5
5707 AA HELMOND
T: (0492) 54 44 15
F: (0492) 52 77 85
www.braakmanadvocaten.nl

Raad van State
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Nr.: 34970 LJ/
Inzake: /HB
Uw ref.:

Helmond, 11 mei 2007

Hoger beroep beslissing
Rechtbank Den Haag (Roermond)
d.d. 19 april 2007
Zaaknummer: 06/48315

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Chinese nationaliteit, wonende te
in AZC Amsterdam Noord, Meteorenweg no. 280, te dezer zake woonplaats
kiezende te Helmond aan de Mierloseweg no. 5, ten kantore van de advocaat en procureur
Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen, die hierbij verklaart te dezer zake door appellant bepaaldelijk te
zijn gevolmachtigd om namens hem dit hoger beroepschrift in te dienen en te ondertekenen;

Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van de Rechtbank s-Gravenhage
zittinghoudende te Roermond, zaaknummer 06/48315, waarbij het beroepschrift van
appellant ongegrond werd verklaard. Van de beschikking waarvan hoger beroep wordt als
productie 1 een afschrift overgelegd.

Algemeen:

Appellant is, afgezien van zijn persoonlijk belang bij dit hoger beroepschrift van mening dat,
de grieven hiervan rechtsvragen aan de orde stellen die in het belang van de rechtseenheid,
de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven,
en derhalve de aangevoerde grieven tot vernietiging van de aangevallen uitspraak behoren
te leiden.

Appellant verwijst daartoe tevens naar hetgeen door of namens hem in vorige instanties is verklaard en aangevoerd, waarvan de inhoud als hier woordelijk herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en behoudt zich het recht voor om de gronden van dit hoger beroep in een later stadium nog nader aan te vullen.

Appellant wenst de navolgende grieven naar voren te brengen.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank (op pagina 4, 4^e alinea) het volgende:

“De rechtbank overweegt dat in het BMA-advies wordt vermeld dat eiser kan reizen, dat behandeling van zijn klachten in China beschikbaar is en dat uitblijven van deze behandeling naar verwachting niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, maar mogelijk op middellange termijn wel een medische noodsituatie met zich kan brengen. Hoewel aan het BMA niet uitdrukkelijk is gevraagd of eiser in staat kan worden geacht de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, ligt die vraag en het antwoord daarop besloten in de combinatie van de vragen en antwoorden in het BMA-advies omtrent enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling (de rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 juli 2006, zaaknummer 200602633, LJN: AY6473”).

Toelichting:

Immers,

- De vraag of appellant in staat kan worden geacht de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, is ten onrechte niet terughoudend getoetst. De terughoudende toetsing staat eraan in de weg dat de rechter bij die toetsing het eigen oordeel in plaats stelt van dat van de minister.

Door te overwegen dat het antwoord op die vraag besloten ligt in de combinatie van de vragen en antwoorden in het BMA-advies omtrent enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling, heeft de rechter ten onrechte zijn eigen oordeel ter zake in de plaats gesteld van dat van de tot dat oordeel bevoegde en verantwoordelijke minister. De rechtbank heeft ten onrechte niet terughoudend getoetst.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank (op pagina 4, 4^e alinea) het volgende:

“Voorts wordt in aanmerking genomen dat de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting om Nederland te verlaten in beginsel van tijdelijke aard is. Van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan op voorhand vaststaat dat het mvv-vereiste eiser noopt tot een verblijf in China dat van een zo lange duur zal zijn dat hij dientengevolge aldaar in een medische noodsituatie zal komen te verkeren, is niet gebleken. Onder die omstandigheden heeft verweerder de omstandigheid dat volgens het BMA-advies bij het achterwege blijven van behandeling de vreemdeling op de middellange en de lange termijn in een medische noodsituatie zal geraken, geen aanleiding hoeven zien voor het oordeel dat eiser niet in staat kan worden geacht de behandeling van een in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten”.

Toelichting:

Immers,

- Bekend is dat mvv-aanvragen erg lang kunnen duren. Nu uit het BMA-advies blijkt dat er op middellange termijn, bij het uitblijven van een medische behandeling, er een medische noodsituatie kan ontstaan, is ten onrechte niet ingegaan op wat er precies wordt verstaan onder ‘middellange termijn’. De rechtbank volgt in deze te gemakkelijk het standpunt van verweerder, welk standpunt volledig gebaseerd is op het BMAS-advies. Er is dan ook sprake van een gebrekkige motivering.

Grief 3:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank (op pagina 5, 3^e alinea) het volgende:

“Ten aanzien van eisers betoog dat onvoldoende is gebleken dat verweerder heeft beoordeeld of de gevolgen van het besluit om de hardheidsclausule niet toe te passen niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de handhaving van het mvv-vereiste te dienen doelen is de rechtbank van oordeel dat van een ontoereikende belangenafweging in het onderhavige geval niet gebleken is. Hetgeen eiser op dit punt heeft aangevoerd is te algemeen geformuleerd om tot een ander oordeel te leiden”.

Toelichting:

Immers,

- De rechtbank heeft haar uitspraak in deze onvoldoende gemotiveerd. In het kader van de rechtsgelijkheid en rechtseenheid dient voldoende te worden gemotiveerd waarom in het

onderhavige geval van een ontoereikende belangenafweging niet is gebleken. Het enkele oordeel van de rechtbank dat hetgeen eiser op dit punt heeft aangevoerd te algemeen was geformuleerd volstaat niet. De onderhavige uitspraak van de rechtbank is voor wat betreft dit punt dan ook onvoldoende gemotiveerd, hetgeen strijd oplevert met artikel 8:77, eerste lid, onder b Awb.

- Het is, ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 Awb, bovendien de taak van de rechtbank om, behalve wat zij ambtshalve heeft te onderzoeken, het bestreden besluit, de motivering waarop dit berust daaronder begrepen, op rechtmatigheid te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden. De rechtbank is hierin naar de mening van appellant tekortgeschoten nu onvoldoende in is gegaan op de beroepsgronden.

Appellant merkt hierbij op:

1. Dat hij van oordeel is dat zijn beroepschrift ten onrechte door de Rechtbank ongegrond is verklaard;
2. Dat hij Uw College (Afdeling) hierbij verzoekt het hoger beroepschrift, alsook het beroepschrift, gegrond te verklaren onder vernietiging van de bestreden beslissing van de Rechtbank d.d. 19 april 2007 (AWB 06/48315), en alsnog te bepalen dat appellant wordt toegelaten op de gronden als verzocht en in vorige instanties aangevoerd, althans verweerder danwel de Rechtbank op te dragen (zulks) te beslissen met inachtneming van de uitspraak van Uw College;
3. Dat hij U hierbij verzoekt verweerder te veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen het salaris van de gemachtigde van appellant.

Namens J. Huang,

Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen,
Bepaaldelijk gevolmachtigde

